

Foto Daniel Vojtíšek

Belgičtí La Muerte jsou v Praze již pomalu jako doma - toto bylo jejich už třetí vystoupení v matičce stověžaté během tří let. Po jeho skončení jsem se setkal s nikoliv ojedinělými názory, že z těch tří bylo nejslabší. Hm. Já si troufnu

La Muerte

RC Bunkr, Praha, 2.12. 1993

oponovat. Už jen proto, že muzika La Muerte se příliš nevyvíjí, řadu skladeb jsme slyšeli již na předcházejících koncertech a co se týče onoho pověstného vulkánu energie, který doprovází každé hrábnutí do strun a úder do bicích, v nejmenším jsem nezaznamenal jeho vychladnutí. Takže proč nejslabší, když La Muerte hráli svým způsobem pokaždé stejně (stejně dobře)?

Kdo ví, možná někoho zmátla změna image kapely, což platí zejména pro vokalistu Marca Du Maraise. V hololebě podobě s funkovou bradkou a kulichem trošku připomínal Křištofa Michala z praž-

ských Support Lesbiens, a vytvářel tak dokonalý kontrast k basistovi Paulu Delnoyovi, který jako by zrovna sesedl z těžkého harleye, navrátil se z divoké jízdy s Hells Angels, i k 'hipikoidnímu' kytaristovi D.J.

Image neimage, podávala se opět muzika, která má k módním grunge výstřelkům dost daleko (a přesto vlastně blízko). Muzika tvrdá, syrová a přímočará, muzika, z níž sex, chlast, drogy a r'n'r smrdí na sto honů. Možná archaický, leč každopádně upřímný a pekelně nadupaný motorkářský bigbít, konglomerát toho nejlepšího od Steppenwolf, MC5, Motörhead a Black Sabbath. Hardcorové drsný Maraisův chraplák jen umocňuje jeho živočišnost. La Muerte, to je krev a pot, opravdový rock'n'roll, nejryzejší mezi ryzími. Lhostejno přitom, zda se zrovna hrají věci z prozatím posledního alba *Kustom Kar Kompetition* (1991), repertoár staršího data vzniku či novinky, které by se teoreticky měly objevit na chystaném live CD *Raw*, jež se má na trhu objevit cca v dubnu '94.

Petr Korál

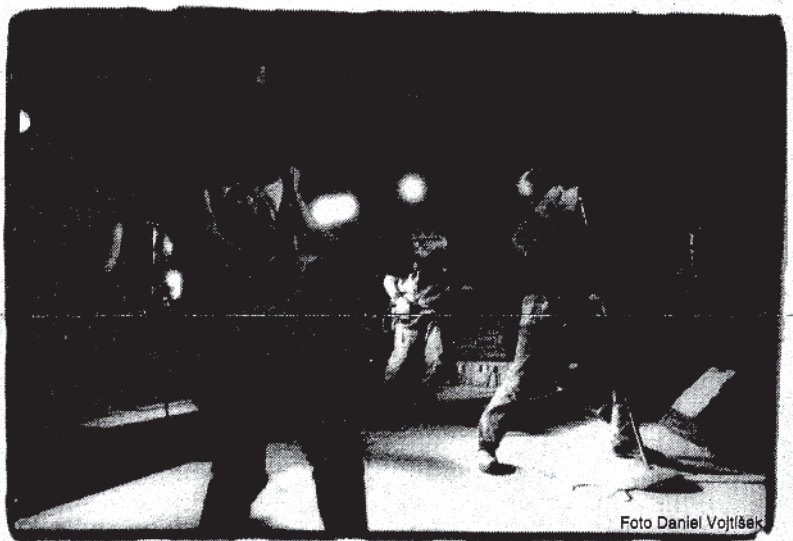

Foto Daniel Vojtíšek